

Selv samme, som naar de afgive Kjendelse; men dersom de bemyndiges til at afgive Kjendelse, saa, jeg gjentager det, vil det efter Anordningen af 29de Jult 1846 være umuligt at appellere denne Kjendelse videre end til Landvæsenscommissionen. Det er Grunden, hvorfor man ønsker at faae den ved 2den Behandling vedtagne Bestemmelse ud, idet det dog forøvrigt heller ikke kan oversees, at det i Grunden ikke ganske stemmer med hele Paragraphens Bygning eller med den Materie, som omhandles i Paragraphen, at dette Moment er kommet ind, og at det, hvad jeg allerede tillod mig at bemærke forrige Gang, ikke var nogen særdeles heldig Plads, Endringforslaget havde faaet, idet man dog heller ikke vidste at paavise nogen bedre.

Rnudsen: Maa jeg tillade mig at spørge den ærede Ordfører, om Synsmændene i de Tilfælde, han omtalte, ikke kunne afgjøre Nogetsomhelst med Hensyn til disse nye Bandleb, uden forsaavidt Landvæsenscommissionen er tilstede. Er det Tilfældet, saa troer jeg rigtignok, at det ikke er heldigt, at denne Bestemmelse igjen gaaer ud af Loven; thi jeg er enig med de ærede Medlemmer i, at Synsmændene i mange Tilfælde godt vilde kunne afgjøre disse Spørgsmaal, og ved at lade Synsmændene afgjøre dem, undgaaer man de større Bekostninger, som ere forbundne med en Landvæsenscommission.

Ordføreren: Der er aldrig Tale om at tilkalde Landvæsenscommissionen, forinden Synsmændene have udført den Forretning, der er overdraget dem, hvad enten denne nu bestaaer i at mægle Forlig eller i at afgive Kjendelse. Men Anordningen af 29de Jult 1846 har ikke i alle Tilfælde bemyndiget Synsmændene til at afgive Kjendelse, den har kun bemyndiget dem dertil i de Tilfælde, hvor det gjaldt om eksisterende mindre Bandleb; derimod har samme Anordnings § 53 sagt, at ved nye Bandleb skal Landvæsenscommissionen, naar Parterne, i alt Fald efter Tilfaldelse af og Medvirking af Synsmændene, ikke derom kunne enes, afgive Kjendelsen. Synsmændene skulle altsaa først forsøge at opnaae Forlig, og kun

naar dette ikke skeer, skal Landvæsenscommissionen kaldes til. Forstjellen er saaledes den, at i det Næbste, man nu bemyndiger Synsmændene til at afgive Kjendelse i disse Sager, saa kan der kun være een Instans til; lader man derimod Synsmændene blive staaende som Forligsmæglere, saa kan Sagen appelleres fra Landvæsenscommissionen til Overlandvæsenscommissionen.

Rnudsen: Jeg vil tillade mig at gjøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at naar det forholder sig saaledes, troer jeg rigtignok, at det ærede Udvalg burde have stillet Forslag om, at Landvæsenscommissionens Kjendelser i disse Tilfælde kunde appelleres til Overlandvæsenscommissionen, thi jeg maa holde paa, at Synsmændene i de allerfleste Tilfælde benyttes ved disse Bandleb. Lade vi § 8 staae, som den nu er, hvad der efter min Mening er det Rigtige, er derved jo nu rigtignok den Ulempe, at Landvæsenscommissionens Kjendelse ikke kan appelleres til Overlandvæsenscommissionen, men det er netop den Mangel, jeg troer, det ærede Udvalg burde have rettet.

J. Andersen: Jeg kan rigtignok ikke indsee, hvad der kan være til Hinder for, at Synsmændene affge en Kjendelse i disse Sager, thi det staaer jo den, der ikke er tilfreds med den, frit for at indanke den for Landvæsenscommissionen. Jeg maa tilstaae, at jeg har været med som Synsmand ved mange Forretninger, hvor jeg har følt et væsentligt Savn af, at Synsmændene ikke have havt Ret til at affge Kjendelse med Hensyn til de nye Bandleb. Naar Synsmændene kunne affge Kjendelse, kunne de i Almindelighed ogsaa tilvejebringe Forlig, men i modsat Fald kunne de meget sjældent gjøre det. Det er jo nemlig en given Ting, at naar de mægle i en Sag, hvor de have Lov til at affge Kjendelse, kunne Parterne let indsee, at Kjendelsen vil blive overensstemmende med Synsmændenes Mæglingsforslag, hvorfor de lettere underkaste sig dette; naar Synsmændene derimod ikke kunne affge Kjendelse, er det meget vanskeligt at faae Parterne til at gaae ind paa Mæglingsforslaget, og jeg synes derfor ikke, der